

Acsai Roland

Isten fényképezőgépe

*A szolnoki Tisza-part:
erről az oldalról a gesztenyék talán,
arról meg, igen, a mart,*

*a túloldal meredélye, lám,
még megvan, még megnincs,
és áthallatszík egy régi szám,*

*mint a mindenünk és a semmink,
ahogy akarom,
és mélye átjárja a felszínt.*

*Ott volt a diszkó, hová szombaton
jártunk – füst lent, füst fenn –,
és vártuk nagyon.*

*Az egyik lánnyal a parton ültem,
valamilyik aktuális
sláger visszhangzott a fülünkben,*

*és az ég alja villogott máris,
pedig a vihar még messze
volt, ha ez számít,*

*a szele még csak egy lepke
szárnycsapása...
Ez vagy az a lány lehetett-e?*

*Nem emlékszem az arcára.
Csak az égre,
ami úgy villogott, mint egy lámpa,*

*hogy mégis, hogy mégse,
vagy inkább, mint egy vaku:
Isten felhőalakú*

fényképezőgépe.

A tövisszúró gébics

*Az emlékezet,
mint tövisszúró gébics
a zsákmányt, hegyes*

*tüskékre szúrja a régit,
ami már volt, és lehet
hogyan még itt*

*van, mint a seb,
mi begyógyult, de mégis
fáj neked.*

Zalán

*Tizenkilenc éves voltam, ő nevezett
először költőnek. „Öreg híve
és őszülő barátja” –*

*a könyvét így dedikálta.
Pedig fiatalabb volt akkor,
mint most én, és nem is csak szinte.*

*Az abonyi könyvtárban találkoztunk
egyik délután vagy este,
vagyis akik akkor voltunk.*

*Előtte
elküldtem neki pár versemet.
Ő meg reagált, hogy*

*így meg úgy. Szárnypróbálgatások
voltak még, persze.
De azért rendes volt tőle,*

*hogyan megelőlegezte
a költő-titulust.
Ugyanazokon*

*az utcákon telt a gyerekkorom,
mint neki. A Téglagyári-tó, a Báger,
a galamb-burukk,*

*utánunk ugyanaz a por szállt fel
nyáron, pár évtized különbséggel,
és tudtuk, hogy ugyanaz az avar ég el*

minden ősszel – s az égbe csak a füstje jut.